

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. március 26.

LAETARE VASÁRNAP

A nagybőjt szigorúsága enyhül, szólhat az orgona, az oltárt virággal lehet díszíteni és a liturgia színe a rózsaszín. A Nagybőjt felén túl értünk. A Húsvét felé tartó negyven napos bőjt, sivatagi vándorlásunknak javarészt megtevével örömmel állunk meg.

Már szinte ide látszik Jeruzsálem, Isten városa. A mise énekei között többször is visszatérő 121. zsoltár eredetileg a Jeruzsálembé zarándokló örömeke volt, amellyel beléptek a fáradtságos út végén a Szent Városba. A mi zarándoklásunk is e város felé tart, csak már nem annyira a földi metropolisz utunk célja, hanem az Örök, Mennyei Jeruzsálem. Az a hely, ahol már a Bárány világossága fog ragyogni, mely mindnyájunk igazi hazája.

A transzcendens örömmel párhuzamosan a természet is kivirult: tavasz van. Rómában ilyenkor a már szín pompásan virágba borult rózsákat áldotta meg a pápa. Később egy arany rózsát szentelt, melynek belsejében kis szivacs illatszert rejtett. Ezt a rózsát aztán előkelő nemeseknek ajándékozta ösztöne. Ezekről a rózsákról kapta a miseruha is a színét, ezért enyhül rózsaszínre a nagybőjt viola szín szigorúsága. Ezért szabad e napra virággal díszíteni az egyébként egyszerű nagybőjt szentélyt, sőt még az orgona is bátrabban szólhat, elő-elő villantva valamit a készülő húsvéti örömből.

A BÍBOROS BESZÉDE A BÚCSÚN

Krisztusban Kedves Testvérek! Nagybőjt 3. vasárnapja van, de a mai napon ünnepeink templomunk védőszentjét, Szent Józsefet is. Ezért a bűnbánati időszakhoz és lelki megújulásunkhoz az ő példájából merítünk segítséget. Örömmel áldjuk meg a szentmise után a felújított plébániaépületet is. Köszönet illeti mindazokat, akik munkájukkal, áldozatvállalásukkal, támogatásukkal mindezt lehetővé tették. Legyen a külső megújulás lelki és közösségi újjászületésünk eszköze és kifejezője is!

Szent Máté evangéliumából hallottuk Szent József álmának történetét. Szent József, aki meghallja az eljegyzés után, de még az esküvő előtt, hogy jegyese gyermeket vár, érthetően meglepődik. S ez a meglepődés elbizonytalanodást vált ki benne. „Igaz ember” volt – mondja róla a Szentírás. Érezzük, hogy nagyon szerette Máriát. Nem akart semmiféle különleges botrányos esetet előidézni, hát titokban akarta elbocsátani a jegyesét. De nem pusztán a szeretet és a megértés adott neki ennél jobb tanácsot. Nem pusztán volt annyira jószákos ember, hogy inkább mégis megtartották az esküvőt. Itt valami több történt. Ahogyan Jézusnak a fogantatása és a születése is az üdvözítő isteni tervnek a csodája, úgy szól bele – a Szentírás szerint – József életébe is az Isten. Külön és közvetlenül szól hozzá, hogy megértse, ami történik. Hiszen az életét meghatározza majd, hogy odaveszi maga mellé feleségül Máriát. Feleségül azt, akinek a gyermeke Isten Fia lesz, nem az övé, de akinek ő ad nevet. Hiszen pontosan mondja a Szentírás, akit majd „Jézusnak nevezet”.

A gyereknek nevet adni a régi zsidóknál az apa joga volt. Tehát az üdvözítő tervben Józsefnek az volt a szerepe, hogy vállalja a törvény előtt, hogy ő a családfő, az ő neve, az ő jogi helyzete alapján lép be Izrael közösségébe Jézus. És ez nem kis dolog. Mert tudjuk, hogy Jézus családfáját maga az Újszövetség Szent Józsefre vezeti vissza. Teljes joggal, mert a törvény szerinti származás az apai ágon történt, és aki egyszer apának számított, az határozta meg, milyen nemzetségbe, milyen ősök közé tartozik a gyermeke. József zavara tehát főként arra vonatkozik, hogy mi lesz az ő szerepe Isten titokzatos tervében. De az angyal üzenete nyomán József elfogadja ezt a feladatot, ugyanúgy, mint Mária elfogadta előtte: „Legyen úgy, ahogy az

angyal mondja” – felelte Mária. „Legyen úgy, ahogy az Isten üzeni” – ez József válasza. És magához veszi Máriát. Ekkor jön létre a Szent Család, József igenje nyomán. A születés pillanata majd ennek a nyilvánvaló és ünnepélyes megpecsételése lesz. De itt két embernek az engedelmessége folytán jön létre az a közösség, mely otthont ad az emberré születő Isten Fiának.

József álma tehát Isten népének és a megváltott emberiségnek a jövőjéről szól. Hiszen Jézus lesz az, aki a népet megváltja bűneitől. Ő lesz az, aki minden ember számára megnyitja az utat az Istennel való találkozásra és az örök boldogságra.

Az emberi közösségnek tehát, különösen pedig az egyházi közösségnek az az igazi alapja, hogy mi mindnyájan hittel és bizalommal elfogadjuk Isten akaratát. Együttműködünk tervében. Vállaljuk keresztény küldetésünket, hogy továbbadjuk Krisztus örömhírét családjunkban, közvetlen környezetünkben. Gondoskodunk a fiatalok vallásos neveléséről, segítjük, hogy részt vegyenek a hitoktatásban és a keresztény közösség életében, hogy időben felkészüljenek a szentségekre, az elsőáldozásra és a bérmlásra. Így kerülnek különös, közvetlen kegyelmi kapcsolatba Jézus Krisztussal és a Szentháromsággal. Ez pedig – bármilyen fiatal korban éli is át az ember – olyan tapasztalat, amely meghatározza az életünket. Segítsük elő tehát mi is Szent József példáját követve Isten üdvözítő tervének bontakozását! De ne álljunk meg közvetlen környezetünkönél, hanem mutassuk fel hitünk örömét a távolabb állók előtt is! Erre nagyszerű alkalom, ha helytállunk a hétköznapi munkában és az emberi élet minden helyzetében. Erre lesz kiváló lehetőség a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is, amelyre plébániáinkon lelkesen és örömmel kell felkészülni. Idén pünkösdhétfőn, a Karizmák Ünnepeén fogjuk átadni a missziós küldötteknek a megbízást, hogy hírműködésük módjára járják a plébániákat és segítsék imával és munkával a felkészülést. Adja Isten, hogy plébániai közösségünk minden tagja átélje ennek a megújulásnak az örömét és erejét! Szent József, könyörögj értünk! Ámen.

BÉRMÁLKOZÓINK: Horváth Ádám

1981. szeptember 23-án születtem Győrben és 2000 óta élek Budapesten. Szabadúszó audio-video specialista vagyok, egyéni vállalkozóként dolgozom Európa-szerte. A munkavégzés jellegéből kifolyólag sajnos gyakran távol vagyok a családomtól és a szeretteimtől, de cserébe az itthon töltött időben többet lehetek velük, mintha kötött munkaidőben dolgoznék. A velük töltött időn kívül kedvelt elfoglaltságaim a zenélés és a sport. 8 éves korom óta zongorázom, majd 14 évesen ezt váltotta a gitár, amit a mai napig művelek, amennyire időm engedi. Sportban a súlyzós edzés és a kerékpározás áll hozzám a legközelebb.

Szüleim révén a vallás része volt életemnek gyerekkortól fogva, és bár egy időre eltávolodtam a hit gyakorlásától, menyasszonyomnak, aki Húsvétkor fog megkeresztelkedni, köszönhetően ismét szerves részévé vált mindennapjaimnak.

Mottóm Lukács evangéliumából származik, mert számomra ez jelenti a keresztény hit gyökereit: *"Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélnének. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok."* (Lk 6,37-38)

A KÉSZ MÁRCIUSI ÖSSZEJÖVETELÉRŐL

13-án a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Józsefvárosi Csoportja márciusi összejövételének vendége Liszka Viktor Gábor józsefvárosi evangélikus lelkipásztor volt. „A reformáció 500. évfordulója” előadássorozatban **Egyetemes egyházi kérdések evangélikus szempontból. Merre induljunk, ha ki akarunk igazodni a megigazulás kérdésén?** címmel tartotta.

Vendégünk korábban a budavári evangélikus templomban szolgált, múlt év augusztusa óta a józsefvárosi evangélikus gyülekezet lelkipásztora. Meggyőződése szerint fontos a különböző felekezetek egymás felé fordulása, az ökumené.

A Magyarországi Evangélikus Egyház a négy nagy magyarországi történelmi egyház egyike, a Magyarországi Református Egyház után a második legnagyobb magyar protestáns egyház 215 ezres lélekszámmal.

Az evangélikus egyház a katolikus hét szentséggel szemben csak két szentséget fogad el, a keresztséget és az úrvacsorát. Luther - és nyomán az evangélikus egyház - azt tanítja, hogy az úrvacsora Jézus Krisztus valóságos teste és vére, a kenyér és bor színe alatt.

A megigazulás kérdéséről, arról hogy hogyan válhat az ember igazzá Isten előtt, a reformáció óta folyik párbeszéd a katolikus és evangélikus egyház között. 1999. október 31-én Augsburgban írták alá lutheránus és római-katolikus teológusok a Megigazulásról szóló közös nyilatkozatot, amely hosszú évek közös gondolkodásának és munkájának eredménye.

A Nyilatkozat 15. pontjában olvashatjuk: *Közösen valljuk: Egyedül kegyelemből a Krisztus üdvözítő tettébe vetett hitben, nem saját érdemünk alapján, fogad el minket Isten és kapjuk a Szentlelket, aki szívünket megújítja és képessé tesz minket és felszólít jó cselekedetekre.*

Minden kérdésnél fel van tüntetve, mik azok a nyilatkozatok, amelyeket mindkét egyház közösen vall és mik azok, amelyekkel kapcsolatban külön véleményt fogalmaznak meg.

A 18. pontban vannak összefoglalva a közös célok: *Evangélikusok és katolikusok együttes célja, hogy mindenben Krisztust vallják meg, akiben mindenek fölött kell bízni, mint az egyetlen közbenjáróban (1Tim 2,5k.), aki által Isten magát ajándékozza a Szentlélekben és megújító ajándékait adja. A Nyilatkozat jelentőségét mutatja, hogy a teológiai képzés tananyaga lett.*

Azzal kapcsolatban, hogy mik a jövőbeni feladatok, Dr. Reuss András, az Evangélikus Hittudományi Egyetem professzora a következőket mondta: *Egyrészt fáradozni kell az egységért, másrészt sem türelmetlennek, sem rajongónak nem szabad lenni. Nem gondolhatjuk rajongva, hogy ha valamit közösen tudunk tenni, akkor már egyek vagyunk. Ha pedig nem tudunk ezt vagy azt együtt tenni, nem szabad türelmetlenül kétségbe esni, hogy mi már nem tartozunk össze. Józanságra van szükség.*

Az előadás után folytatódott a beszélgetés a témáról, végül egyik tagtársunk megerősítette, hogy a KÉSZ céljai szerint, az ökumené jegyében várjuk evangélikus testvéreinket tagjaink közé, programjainkra.

Vermes Ágota